

IRODALOM

Kukucska Ferenc : Pofon

Mikor beült a csaj a verdámba, rögtön láttam, ilyen bombázós csak egyszer akad utamba – szerény, ám muffokkal türhetően kibélelt hétköznapijaimon. Na, jó! Közkívánatra az ünnepeket is beleszámolhatom... Ajándékot kaptam a stopposok védőszenjtétől! – csöppent majdnem a nyálam, mikor a hatalmas tüdőkön elakadt a tekintetem. A tünemény szó nélkül mellém huppant a másik ülésre – miután fékeztem és kinyitottam a kocsiját -, maga elé tette a hátizsákját, közben unottan rágózott, azt sem mondta hova akar menni. A barna póló alatt úgy álltak a mellei, mint egy play – boy nyuszié a címlapon, csak bővebb kiadásban, és persze mindez melltartó nélkül. Rövid szoknyája alól a leburnult combok háremek és bordélyok bujaságát idézték elém, azoknak is az izgalmasabb, éjszakai hadműveleteit. Arca kellemesen ovális, barna, de egyik fele pirosabbnak tűnt. Nem tudtam hirtelen elindulni, összekevertem a gázt a fékkel. Nem tagadom, pillanatra elállt a lélegzetem.

- Mi van, a torkodon akadt valami? – közelebb hajolt, és a szemeimbe túrt pillantásával, mint egy pszichiáter, majd érdeklődve lefelé nézett:

- Mit hordasz te a nadrágodban? Egy mozsárágyút, vagy a kölni dómot? -

Való igaz, beindultak a hormonjaim, és ezt nem tudtam elrejteni a szeme elől. Artikulált hang még mindig nem hagyta el a torkomat, csak mutogattam. Kérdésére válaszolandó, kérdően rámutattam említett textíliám bizonyos régiójának – a zalai lankákat, de inkább a Somlót idéző feltűnő domborzatára. Erre ő is kíváncsian oda mutatott, s mivel csak tovább néztem rá bambán, profi természetességgel – később elmondta prevenciós jelleggel, nehogy elfelejtsek levegőt venni! – a lábaim közé nyúlt. A terápia helyesnek bizonyult, legott visszatért a hangom.

- Az utóbbi ujjgyakorlatból kérhetek repetát? – vigyorogtam.

- Nem is vagy pofátlan! Sem telhetetlen. Én meg legyek a nézőközönséged? Jegyezd meg, ha köztünk netán előfordulna valami, az első mindig én vagyok. Nem bízom meg az ilyen országúti nyulakban, mint te is vagy. Elhajózol tizenhét másodperc alatt...én meg...

- Szó sincs erről, kitűnő referenciáim vannak – nyögtem ki megkönnyebbülten, hogy valamit sikerült válaszolnom.

- Vannak referenciáid – bólogatott. – És pénzed? Az nálam jobb belépő.

- Abból is akad egy kevés. Nézd csak! Ott van az a motel. Megállok, egy kávé mellett megbeszélhetjük a részleteket...

Megegyeztem a pincérrel – aki egyben a motel tulajdonosa is volt – a szoba árában. Egész napot fizetek, plusz ötven százalékos veszélyességi pótlékot. Nem értettem ki lesz veszélyben, de jutányos összegnek tartottam ilyen bombázóért, hát fizettem. Persze zsebből zsebbe, semmi unalmas adminisztráció. Ezért a summáért egy órára enyém a szoba, és újdonsült barátnomé.

Még mondja valaki, hogy nem kötöttem jó üzletet!

Csak a tulaj végig tátott száját nem értettem, meg az ideges toporgását, bár később rájöttem az okára.

A szobák az éttermen kívül, hátul a kerítés mellett sorakoztak. Mindegyik ablaka az újonnan épült fürdőház átlátszó, csupa üveg épületére nézett. Az udvarról stoppos tündéremmel tisztán láttunk néhány szaunában izzadó pókhasat, a jakuzzit, a zuhanyokat. Kinyitottam szobánk ajtaját, beléptünk tervezett nászunk színhelyére.

- Tivadar vagyok – szóltam, s hanyatt dobtam magam a franciaágyon.

- Fontos a név? - kérdezte a lány. – Szerintem nem. Lehetek Vica, esetleg Laura. Melyik tetszik?

- Igazad van, nem a neved tetszik, hanem te. De Laurának foglak szólítani. Levetkőzől?

- A nevem eltaláltad, de várd ki a sorod kis cserkész. Előbb megfürdöm. Addig hozhatnál egy kis gyorsítót, innék valami erőset.

- Ott voltunk az étteremben...

- Hozod, vagy kézbe veheted magadat!

Egyenes beszéd volt, s ahogy Laura modell – szerű arcára néztem, éreztem, komolyan gondolja, amit mond. A libidóm már az agyamban lüktetett, tombolt minden sejtemben. Vacak piáért nem hagyok ki egy ilyen nőt.

- Csak zuhanyozz le, mindjárt jövök. Hozom az italt. – Laura furcsa, kajánul fürkésző tekintete láttán megtorpantam.

- Mire gondolsz? – kérdeztem rekedten. Lassan, szó nélkül bement a fürdőszobába. De mindjárt vissza is fordult, csípőre tett kézzel végigmért.

- De tudod mit? Lásd, hogy komolyan gondolom. Kapsz egy csókot előlegbe. - A csók hosszúra sikeredett, talán percekig tarthatott. Hiába akartam, a ruháját nem vetette le.

- Majd ha visszajöttél. Most menj! -

Elfordítottam a kulcsot a zárban, sokáig néztem a félig nyitott ajtónál a lányt, ahogy állt a szobában mozdulatlanul, és csak bámult ki az ablakon. Söhajtva kiléptem a szabadba. Az ütés az ornyergemet érte, szabályosan letaglózott. Visszazuhantam a szobába. A nagydarab fürdőruhás pali gyorsan becsukta az ajtót maga mögött, aztán az oldalamba rúgott.

- Kell neked más felesége, faszszopó? – vicsorgott rám. Laura az ágyon ült maga alá húzott lábakkal, unottan nézve ránk.

- Már nem sokáig vagyok a feleséged drága – dúdolta maga elé. - Beadtam a válópert, te is tudod.

- Tudom te kurva, de akkor is a feleségem vagy még! Nem hentereghetsz a szemem láttára senkivel, mikor eljöttél velem ide – mert lerúgom a fejeteket! – Emelte a lábát, sarkával át kívánta rajzolni arctérképemet valami egyedire, ami csak az ő kreativitására utal a későbbiekben. Valamivel viszont nem számolt felettem a hústorony. Mégpedig azzal a csekélységgel, hogy időközben sikerült összeszednem magam. Mielőtt a sarka elérte volna a fejemet, cipőm orra telibe találta a lábai közt. Felhorkant, térdre esett, és előírászerűen összetekereredett. Laura szemében most láttam először érdeklődést, elismerően bólintott felém.

- Tévedtem volna, hogy országúti nyuszi vagy?

- Meglehet boga... A mondatot nem tudtam befejezni, kivágódott az ajtó, betódult a pincér - tulajdonos, mögötte egy rendőr, és a pultos nő. Meg sem lepődtek a csendéleten, amit láttak. Minden nap részük lehet az ehhez hasonló szívet melengető csendéletben? A férj, és a felesége majdnem szeretője a földön fetreng, a hitves pedig az ágyról gyermeki ártatlansággal néz a rendőrrre,- jelezve neki, ő aztán tényleg nem érti, mit művelhetnek ott lenn azok a csúnya férfiak.

- Igazolják mgukat! - csattant fel a rend éber öre, és két ujjával a gumibotján kezdett játszazodni.

- Nem történt semmi biztos úr – ült fel kínlódba Laura férje. – A barátommal játékból birkóztunk egyet, igaz haver? – fordult felém.

- De még mennyire hogy így volt, pajtás! Unatkoztunk – bólogattam meggyőzően.

- Akkor miért csapta pofán magát a haverja az ajtó előtt? – vörösödött el a tulaj feje. Leguggolt és a képembe ordított: - A vendégek láttak a fürdőházból mindent! Ez a bivaly! – mutatott Laura férjére – a jakuzziból figyelte, hogyan terelgeti be maga az ő feleségét a szobába. Mérgében kirohant a medencéből és jól pofán csapta magát...

- Ne sértegesse a barátomat, és kerülje a szóisméltéseket – emelkedtem fel nehézkesen – mert maga lesz pofán gyürve rögvest. Arról fuvolázzon inkább, miért kér másfél napi szobadíjat egy óra használatért?

- Ne hamukázzon itt – vágott vissza a tulaj, de nem volt éle a szavainak – mert megbánja!

- Igaz ez Oszkár? – kérdezte a rendőr a motel tulajdonosát. Az Oszkárnak nevezett főpincér bizonytalanul legyintett.

- Ugyan Józsi! Csak nem hiszel itt ezeknek? Püfölték egymást a nő miatt, ez a tény! Rontják a hírnevem, elmaradnak a vendégek... Inkább vegyél fel jegyzőkönyvet! – Laura finoman legurult az ágyról, a férjéhez ment – akinek arcán még látszott a fájdalom – és lehajolva megcsókolta. Közelebb lépett a rendőrhöz.

- A legjobb férj higgye el nekem. Amiért szeretem... hogy mindig igazat mond! Bizony Józsi – ugye ez a neve? – búgta sejtelmesen a rendőr fülébe. Józsi krakogott néhányat, miközben Laurán legeltette a szemeit. Nyelt egy mélyet – a fejével körzött hozzá – megigazította derekszóját, pisztolytáskáját, és kihúzta magát.

- Asszonyom én hinnék önnek, de tanúk látták... - Laura megfogta a rendőr kezét.

- Józsi! Elég magának annyi, hogy azt mondom: én vagyok a bűnös mindenben?

- Maga? Ezt hogy érti? Nem maga miatt hívtak ide...

- Akkor elmondom! A férjemmel ki akartunk szabadulni néhány napra a városból. Megtetszett ez a motel, gondoltuk, itt töltünk egy-két éjszakát. Azt találtuk ki – szórakozásból vagy tesztelni akartuk az embereket? – csinálunk valami őrültséget. Az ötlet az enyém volt! Bevallom megbántam már... Nem kellett volna... - Laura a padlót nézte, halkán mondta:

- A megvalósításhoz szükség volt egy beépített emberre. Tivadar – aki egyébként a férjem legjobb barátja – vállalta ezt. – Laura itt rám mosolygott, igyekeztem a mosolyt viszonzni a szőnyegről. Reméltem nem látszik sirásnak.

- Szóval az volt a tervünk – folytatta Laura - hogy rendezünk a férjemmel egy kis szóváltást az étteremben, én pedig elrohanok. Veszem a hátizsákom, gyalog elindulok az országúton. Ekkor jön Tivadar, felvesz, és bejelentkezik velem a motelba, ahol én már egyszer be vagyok jelentkezve. Oszkár a tulaj, ezt jó pénzért elnézte nekünk...

- Igaz ez Oszkár? – nézett Józsi az izzadó tulajdonosra.

- Tudod, hogy nem. Hazudik a nő – a motelos került a rendőr tekintetét. Józsi Laurához fordult.

- Mondja tovább, hölgyem.

- Bementünk a szobába Tivadarral. A fürdőzők meg a férjem látták ezt a fürdőházból. Botond, a férjem kiszaladt, és eljátszották a verekedést Tivadarral. Bent meg jót röhögtek a függöny mögött a vendégek elszörnyedt arcain. Jókedvükben bírkóztak egyet a szőnyegen. Ennyi. Szégyenlem, hogy én is benne voltam. Nézze ezt el nekünk, Józsi.

- Nem úgy festenek, mint akik oda vannak a jókedvtől – a rendőr a két férfit figyelte. Hangja határozottá vált.

- Ne reménykedjenek, nem hittem el mindent. Viszont megkérem a két urat és a hölgyet, viselkedjenek, amíg itt vannak. Ha mégis úgy döntenének, most mindjárt távoznak, senki sem marasztalja önöket. Menjünk Oszkár, négy szemközt akarok beszélni veled!

- Kihúztalak benneteket a szarból, paprikajancsik – szótagolta Laura, ahogy hárman maradtunk. – Pakoljunk, mert a rendőr visszajön, ha megint balhézni kezdtek. Akkor nem ússzátok meg ennyivel.

- Laura miért hagytál itt? - Botond remegő lábakkal állt fel.

- Miért utaztam ide veled, azt kérdezd inkább! Reménykedtem, talán rendbe jön még köztünk...De te megpofoztál, itt is mint otthon, te szemét! – mutatta Laura a még mindig pirosló arcát. – Az örökös féltékenységed miatt. Pedig eddig nem volt rá okod. A pofon miatt elhatároztam, megalázlak. Az első férfival, aki utamba kerül, és pedig a szemed előtt. Örülök, hogy kaptál egy kis leckét tőle. Rám nézett. – Talpra Tivadar, elmegyünk - te meg én! – A férje vállának mondta: - Netán ha egy - két nappal hamarabb érsz haza, mint én, ne aggódj! Megyek én is. Kibírjuk egymással azt a kis időt a válásig...

~ ~ ~ ~ ~